

AL FINAL DE LA VIDA

Hola! Soc Fran i vaig els dissabtes de voluntari a una residència de gent major. Vaig començar a col·laborar en una ONG l'any passat i estic molt satisfet, és una experiència enriquidora.

La gent major necessita molta atenció, depèn de cadascú pot ser mèdica, psicològica, ajuda en els quefers quotidians de neteja personal, menjar... Però, el que necessiten tots és companyia.

Hui en dia la majoria de gent treballa fora de casa i van tots a mil per hora, no tenen temps d'escoltar a ningú i els nostres vellets amb moviments maldestres i lents sembla que molesten massa.

El joves que hi anem, quasi tots adolescents, preparem activitats amb ells totes les setmanes, però jo sempre em dedique a escoltar-los perquè el que més els agrada és contar coses de la seua vida.

Fa uns mesos em va cridar l'atenció una velleta, d'uns noranta anys, primeta, cabell blanc com el cotó-en-pèl, asseguda en una cadira de rodes i mirant per la finestra. Una mirada perduda, sense importar-li res del voltant, com si el seu pensament fora lluny. Vaig acostar-me a ella i la vaig saludar. El meu interès es va reflectir amb un somriure seu. Em vaig presentar i ella em va dir que li deien Roser.

A partir d'aquell moment començaren les meues llargues converses amb Roser, ella parlava i jo sempre escoltava, em vaig anar endinsant en la seua vida, una vida no massa plena d'alegries i sí de patiments.

No va conèixer els seus pares biològics i els pares que la varen criar anaren a la inclusa, unes cases que hi havia a València, cases de beneficència on criaven a xiquets abandonats a la porta durant les nits.

El matrimoni que va anar a per ella ja tenia tres fills però volia una xiqueta perquè ajudara a la faena de casa, ja que ells anaven al camp i la mare tenia una salut delicada.

Als set anys anava al camp amb son pare i els germans i després una vegada en casa feia el dinar, llavava la roba... Mai va jugar, no tenia temps d'eixir al carrer, no va tindre mai un joguet de ningun tipus. No va rebre maltractament físic però no va poder anar a escola, no sabia llegir ni escriure.

Als vint-i-dos anys es va casar molt enamorada, el seu marit era un xic alt i guapo, no li va importar que fora treta de la casa, com deien al poble, tampoc que no li deixaren herència

per no ser filla biològica, ni que no haguera anat a escola... Ell es va enamorar perquè Roser tenia un gran cor i un cabell llarg molt bonic.

Varen tindre tres fills, l'home treballava de dia al camp i ella estava en casa amb els fills. Als deu anys de casats ell va caure malalt, li varen diagnosticar càncer i en aquella època no existia la quimioteràpia.

Quan Roser tenia trenta-dos anys es va quedar viuda amb tres xiquets xicotets. Va treballar molt per a poder criar-los, anava al camp a collir taronja, netejava cases, tota la faena que li eixia.

Roser es va quedar sola, ja no treballava; cobrava una xicoteta pensió, i podia cobrir les despeses diàries. Li agradava eixir a la fresca, parlar amb les veïnes i sobretot li encantava que la visitaren els fills.

Va ajudar amb els sis nets, quasi tots els dies en tenia tres o quatre en casa. Roser ja estava major i tenia dolor per tot el cos però no els deia res als fills, casa dia li anava costant més.

Arribà un moment que Roser no podia quasi caminar, els nets eren majors i ja no hi anaven. Estava sola quasi sempre, no podia eixir amb les veïnes i elles tampoc podien visitar-la

Els fills es varen reunir i van decidir posar-li una xica interna a casa. Era una jove estrangera que arribà amb la seua maleta per a quedar-se a viure amb Roser. La xica es passava el dia mirant el mòbil i a Roser li feia poc de cas.

La salut de Roser anava empitjorant i necessitava cada dia més ajuda per a menjar, dutxar-se... Els fills renyien perquè no volien anar quan la xica tenia vacances i lliurava els caps de setmana.

Roser estava trista perquè se sentia una càrrega i va demanar anar a una residència perquè els fills estigueren lliures.

Amb llàgrimes als ulls em deia, «em van deixar de xicoteta i al final de la vida hi he tornat, també de major. He treballat molt, he plorat i he patit, al final de la vida altra volta sola i trista».

Ara quan vaig els dissabtes i veig la finestra, una finestra buida perquè Roser no està, la meua cara s'entristix i pense en les meues iaies, però... Torne a riure quan recorde com cantava la meua iaia la nit de Nadal i com estava l'altra de contenta amb els regals de Reis Mags. Contentes d'estar amb els fills i nets.